

Priekšvārds

Tāpat kā 2013.gadā arī 2014.gadā un 2015.gadā (līdz jūnijam) katru mēnesi gatavoju četras esejas, kuras vispirms tika publicētas saitā „Pietiek.com”, kā arī blogā manā mājas lapā. Dažas esejas tika publicētas žurnālā „Kabinets”, kā arī atsevišķās Interneta vietnēs.

Ja 2013.gadā publicētos tekstus apkopēju grāmatā par „balto agoniju”, tad turpinājumu minētajos divos gados nolēmu apkopot grāmatā par „melno agoniju”. Iemesls ir skaidrs. Dzīve Latvijā un latviešu mīcīšanās ieguva vēl trakākus destruktīvos apgrīzienus. Latvieši vēl šausmīgāk izmantoja sociāli politisko brīvību, kas turpināja izvērsties grandiozā noziegumu brīvībā, intelektuālās mazspējas un morālās degradācijas brīvībā. Protams, atšķirība starp metaforiski lietoto „balto agoniju” un tieši lietoto „melno agoniju” nav nekāda. Abas agonijas ir vienlīdz melnas. Tomēr vārdiem „melnā agonija” ir drūmāka semantika, ko vēlējos akcentēt.

Arī tagad tāpat kā „baltās agonijas” priekšvārdā varu teikt, ka esmu ļoti pateicīgs saita „Pietiek.com” redaktoram Lato Lapsam, ieinteresēti un korekti gatavojot manu eseju publikācijas. Tāpat kā agrāk nevienas esejas teksts netika sagrozīts un stilistiski pārveidots.

Salīdzinot ar 2013.gadu, pēcāk manāmi izmainījās eseju komentāru raksturs. Komentāri kļuva arvien debilāki un pēdējā laikā tajos vispār vairs nebija iespējams saskatīt kaut kāda saprāta klātbūtni. Tā pat vairs nebija latviešiem tipiskā mānija nolamāt autoru un uzsvērt savu „zināšanu” pārkumu. Komentāri izvērtās idiotiskos murgojumos, it kā vēloties visai cilvēcei lieku reizi (ne tikai „valsts” apsaimniekošanā, bet arī Interneta diskursā) apliecināt latviešu kādas daļas vispārējo tumsonību, mežonību, neattīstību, nelietību, blēdīgumu, pseidointelektuālismu.

Katrā esejā centos panākt izvēlēta materiāla savu „kompozīciju”. Proti, materiālu pasniegt atbilstoši noteiktai konceptuālajai shēmai. Vienmēr esmu atbalstījis viedokli, ka faktiski nemaz nav vērts rakstīt, ja nevari piedāvāt materiāla savu izkārtotumu. Tāpat centos izstrādāt citur nesastaptu jaunu konceptuālo pieeju mūsdienu parādību interpretācijā. Lielu uzmanību veltīju terminoloģijai, kas var jaunā gaismā izgaismot relatīvi pazīstamu vielu.

Vēlos summēt paveikto. Aizvadītajos gados (2004-2015) sagatavotajos tekstos ir fiksēti sekojošie konceptuālie un terminoloģiskie priekšlikumi: 1) kulturoloģiskā paradigma, 2) masu fenomenu segmentācija, 3) kultūras determinisms, 4) krīzes neekonomiskie (kulturoloģiskie) faktori, 5) rases teorijas aktualitāte, 6) iracionālais kapitālisms, 7) subkulturācija, 8) vadāmā haosa poētika, 9) noziegumu brīvība, 10) ģeokrātiskais valstiskums, 11) gnozeoloģiskais ideāls, 12) politiskā orientācija, 13) kulturoloģiskā imunitāte, 14) zināšanas kā ideoloģijas saturs, 15) idiotijas plurālisms, 16) tolerances rehabilitātes funkcija, 17) Rietumu civilizācijas iekšējā sadursme, lūzums, Baltijas siena, 18) patiesība kā saprātīgo cilvēku identitātes pamats, 19) patiesīguma tabess, 20) tiesiskuma abioze, 21) stratēģiskā atbildība, 22) intelektuālā infrastruktūra, 23) nacionālā stratēģiskā elite, 24) planetārā stratēģiskā elite, 25) tautas pārvaldīšanas nepolitkorektā tehnoloģija, 26) tautas svētākās politiskās vērtības, 27) valsts abrogācija, 28) sociālais darvinisms kā jauna formāta genocīda metodoloģiskā platforma: nacionālā mēroga genocīds, 29) haosa pamatošana postcilvēku historiogrāfijā.

Katra gada esejas nolēmu publicēt atsevišķās nodaļās „2014” un „2015”.

2015.gada 6.jūnijā

A.P.